U s n e s e n í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **H. s. T.,** zastoupeného JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem v Praze 1, Národní 25 proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství** se sídlem v Praze 1, Těšnov 17 v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci zrušení rozhodnutí v řízení podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2002 č. j. 31463/2002-1000, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 6. 2002 č. j. 1681/00-5050 tak, že rozhodnutí Okresního úřadu Litoměřice ze dne 27. 9. 2000 č. j. 206-8461/2000/ŽP se zrušuje a věc se mu vrací k novému projednání. V odůvodnění žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu jednoznačně nevyplynulo, že před vydáním rozhodnutí byla dána účastníkům ve smyslu § 33 odst. 2 zákona č. 71/19867 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) možnost se vyjádřit. Proto byl zvolen jako nejvhodnější způsob nápravy postup podle § 59 odst. 3 citovaného zákona, kdy při novém projednání věci bude správní orgán I. stupně postupovat důsledně v souladu s příslušnými procesními ustanoveními správního řádu při využití stavu zjištěného odvolacím orgánem.

Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech a že rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí žalovaného o uznání jeho společenstevní honitby, je nezákonné. Žalobce má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nedostatečné a že nebylo rozhodováno na základě ověřených skutečností. Rozhodnutí vydané v mimoodvolacím řízení, navíc vydané v tomto případě bez možnosti podat řádný opravný prostředek, je výrazným zásahem do právní jistoty jak účastníků, tak i třetích osob. V rozhodnutí nebylo vzato v úvahu ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu. Žalobce má za to, že došlo ke zneužití kompetence, která byla žalovanému dána podle citovaného ustanovení.

Žalovaný ve vyjádření poukázal na to, že žaloba směřuje proti procesnímu rozhodnutí, kterým bylo podle § 65 správního řádu změněno rozhodnutí žalovaného tak, že rozhodnutí Okresního úřadu v Litoměřicích bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Po vydání napadeného rozhodnutí nastal tedy stav, kdy o uznání společenstevní honitby T. žalobci má být znovu jednáno a rozhodnuto. Vzhledem k tomu, že v dané věci se jedná o procesní rozhodnutí a nikoliv rozhodnutí ve věci samé, kdy by žalobce byl zkrácen na

svých právech ve smyslu § 247 o. s. ř., žalovaný navrhl, aby napadené rozhodnutí nebylo s ohledem na § 248 odst. 1 o. s. ř. soudem přezkoumáváno a aby řízení v této věci bylo podle § 250d odst. 3 o. s. ř. zastaveno.

Žalobce ve vyjádření uvedl, že vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do právní jistoty účastníků, neboť jím bylo změněno již pravomocné rozhodnutí, má za to, že byl tímto rozhodnutím na svých právech v důsledku úkonu správního orgánu, jímž se ruší jeho práva a povinnosti, zkrácen. Pokud jde o otázku žalobní legitimace, odkázal žalobce na ustanovení § 65 s. ř. s. Žalobce má dále za to, že v případě odmítnutí jeho návrhu pro nedostatek aktivní legitimace by se jednalo o porušení zásady rovných procesních práv účastníků, neboť v tomto případě se jedná o výjimku z pravidla, že proti rozhodnutí vydanému v mimoodvolacím řízení je možné se odvolat či podat rozklad. Rozhodnutí žalovaného vydané v mimoodvolacím řízení by tak bylo vyloučeno z jakéhokoliv soudního či správního přezkumu.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s., který upravuje žalobní legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Napadeným rozhodnutím žalovaný jako druhostupňový správní orgán změnil k podnětu JUDr. J. B., správkyně konkurzní podstaty firmy P., s. r. o. rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17. 6. 2002 č. j. 31463/2002-1000 tak, že zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil tomuto správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Z uvedeného tedy vyplývá, že tímto zrušením a vrácením do stádia řízení u správního orgánu I. stupně věc nekončí a bude o ní rozhodováno znovu. Rozhodnutí žalovaného, kterým je pouze zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a kterým je věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, nemění nic na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení. Je proto rozhodnutím, které nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti žalobce. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že není důvodná námitka žalobce, že v případě odmítnutí jeho návrhu pro nedostatek aktivní legitimace by se jednalo o porušení zásady rovných procesních práv účastníků, neboť v tomto případě se jedná o výjimku z pravidla, že proti rozhodnutí vydanému v mimoodvolacím řízení je možné se odvolat či podat rozklad, protože ve věci bude znovu rozhodovat správní orgán I. stupně, proti kterému bude mít žalobce možnost podat odvolání a následně žalobu k soudu.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v daném případě se jedná o nesplnění zákonem požadované podmínky zkrácení na právech úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce. Protože v průběhu řízení žalobce neprokázal zkrácení na svých právech jako jedné z podmínek řízení, Nejvyšší správní soud podanou žalobu podle citovaného ustanovení s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu